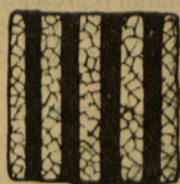
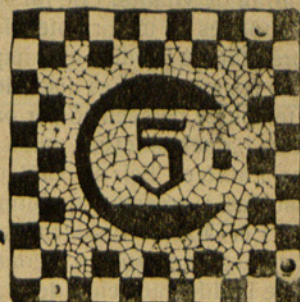

METRALLA

Surt el divendres

Essent nacionalista l'acció que en el nostre poble realisa la Unió, tenen el dret i'l dever de cooperarhi tots els catalans moguts per les aspiracions del Nacionalisme, qualsevulga que sia llur pensar i sentir en matèries religioses, polítiques i socials. (DECLARACIÓ DE LA VII ASSAMBLEA DE LA UNIO CATALANISTA).

Baix S. Pere, 2 bis, pral.

DELS TREBALLS PUBLICATS EN SERÁN ÚNICAMENT RESPONSABLES ELS SEUS AUTORS

Una altre derrota del Lerrouxisme

NOSALTRES.....

ELLS.....

Tinguem seny

Ab motiu de les censures qu'en el nostre darrer nombre dirigíam a certs representants del nacionalisme, perquè al nostre entendre no habían complert com a bons nacionalistes al conformarse a servir de comparses en actes de servilisme, havem rebut quiscunes cartes escrites sens dubte per persones pertanyents a la classe de l'anomenada *gent d'ordre*, anatematissant la nostra conducta a

n'aquell cas i judicantla perjudicial a la causa de Catalunya.

Consti ben be, perquè aqueixes son les nostres intencions, que no'ns havem proposat empendrer una campanya contra cap fracció determinada del nacionalisme; empro consti també que'ns creiem ab el dret, que ningú s'atrevirà a negarnos, de censurar als qu'en representació del nacionalisme ocupan llocs d'elecció popular, sempre que creguem que'ls seus actes no responen a les aspiracions i als desitjos de l'immensa majoria dels seus electors ni a l'esperit lliberal, demo-

cràtic i de dignitat nacional que nosaltres volem qu'informi al nacionalisme.

No som nosaltres un de tants partits a la madrilenya ab quefes indiscutibles i personalitats inviolables. Tots els que dintre'l nacionalisme ostentan quiscuna representació electiva están subjectes a la censura dels de baix malgrat els pesi. I nosaltres, representants de la fracció més democràtica i més radical del catalanisme, ara i sempre, ens farem ressó de les queixes justes dels nostres companys d'idees, dels infims, dels humils, dels més insignificants si's vol, atesa la seva

condició social, empro potser del major nombre i dels més decidits, dels qu'han estat disposats sempre a tota mena de sacrificis personals per la causa que defensem.

Tenim de recordar una vegada més, que, sense la nostra acció continuada i ferma, avui no hi haurian tal volta al Parlament espanyol més de 40 representants de la terra catalana; que sense les nostres exaltacions i'ls nostres entusiasmes no hi hauria hagut un 25 de Novembre, ni s'hauria produït en la consciència catalana la forta commoció que ab aquella violació del dret va produirshi.

Així donchs, podem i devem censurar als que s'honoran representant al nacionalisme, i si'l cas arribés, fins hauríam d'exigirlos comtes de la seva conducta com a mandatariis nostres.

No volem escissions ni busquem dissidències. Aqueixes venen sempre naturalment al seu temps oportú i molt especialment quan en les conjuncions o agrupacions humanes hi ha plétora de vida, quan s'ha arribat al major grau de vitalitat i de força.

Les èpoques de major potencia de l'església, foren també les dels més importants cismes i de les més grosses discussions.

En temps de persecució per part del estat, l'església ha permanescut unida formant un sol cos. I així es llei de vida de totes les agrupacions i col·lectivitats formades per els homes. Per això precisament som nacionalistes, som particularistes: perquè creiem en la llei de la diferenciació i del fraccionament com a medi d'arribar a l'assoliment de la llibertat humana.

METRALLA es, donchs, allà aont era. No havem canviat en res la nostra norma de conducta; empro havem recabat el dret de censurar a n'aquells que nosaltres creiem que en un cas determinat no han ajustat del tot les seves accions al criteri lliberal i democràtic del nacionalisme català.

I dit això, per acabar avui d'una vegada, repetim la màxima del Emperador Septimi Sever, ampliant-la: «*Trevallem*»; empro si-guemhi tots junts a l'obra de reivindicació de la personalitat de Catalunya.

"Metralla" a Mataró

Una altre derrota del lerrouxisme

Per segona vegada podem envanirnos de haber derrotat en tota la ratlla al lerrouxisme posat com sempre al servei dels tirans i cacichs del poble català.

Ara ha sigut la ciutat de Mataró, darrer baluart del caciquisme, qui ha presencià la nostra doble victòria; doble perquè en el teatre venguerem al lerrouxisme personificat en la persona d'en Villalobos, enviat a buscar pels escolans del caciquisme mataroní puigres més son els de *El Nuevo Ideal* i de *La República* i demés centres lerrouxeros, sempre amatents i obediènts a les ordres d'en Moret, cacich màxim de Mataró.

En Villalobos parlà, donchs, en el mitin, aprofitant la tribuna lliure qu'oferirem.

La burgesia mataronina, la mateixa que vota i fa votar a en Rius i Torres per diputat envià als seus esclaus al mitin ab l'objecte d'esvalotar si per cas en de Villalobos resultava vensut com hi resultà en el teatre Comtal de Barcelona.

De molts dies avants sabíam nosaltres que'ls reaccionaris apoiats pels hipòcritament anomenats anarquistes de Mataró i republicans antisolidaris tramaven un complot contra nosaltres perquè diuen que som massa avensats i massa radicals, i que per lo tant les nostres campanyes en un poble dominat per la reacció serian contraproduents ja que podrien fer obrir els ulls d'aquells moderns esclaus explotats com a negres en les fàbriques i tallers.

Era precis, donchs, destorbar la nostra propaganda costés lo que costés.

Tot això, repetim, ho sabíam, i malgrat el sapiguerho, anarem a Mataró i plantarem cara als enemics del poble. Com es natural, els cacichs no hi eran; se limitaren envianthi la remada capitanejada pel pastor de Villalobos, ex-canalejista i militarista, i pel rabadà Corney *soidisant* anarquista que ni sab lo qu'es Anarquía ni lo qu'es nacionalisme, i que per no sapiguer res ni sisquera se sab traure les paraules de la boca. Quan després de molt embudar pogué arrencar una paraula digué: *els de METRALLA cobren dels burgesos...*

¡Infelís! no tinguis por que't diguem embustero ni que t'obliguem a provarho; comprenem la teva situació; potser el teu amo

t'hauria després si no ho haguessis dit.... ¡Pobret!

Hem dit *doble victòria* perquè després de derrotar en Carreras al ex-canalejista de Villalobos, que estigué molt pitjor (encara que sembli mentida) qu'en la controversia del Comtal, triomfarem al carrer a la via pública aont ens esperaren els gossets del caciquisme rabiosos per la desfeta soferta, al objecte d'agredirnos (i aquesta es la prova irrefutable de nostra victòria); però així com ab les armes de la raó els venguerem en el teatre, ab arguments contundents els venguerem al carrer, posantlos en dispersió d'una manera vergonyosa, no sense avans haverlos estobat la llana que'ls aguanta.

Estem satisfets; estem contents. La Democràcia simbolisada pel Nacionalisme triomfà diumenge a Mataró com triomfarà per tot arreu.

Som invencibles. La veritat triomfa. Avant sempre.

De socialisme català

Arreu sentim parlar d'un seriós renaixement republicanista. La idea política—aital com entenem nosaltres la política—passa un moment robust a Catalunya. La indiferència dels nostres pares en matèries polítiques es seguida d'un afany de lluita i de contribució intel·lectual a l'obra organitzadora d'un Estat.

Anem be? Els més deurán respondre que sí. Tota afirmació seria una profecia, i ni els més son profetes ni ho es el qui escriu aquestes ratlles. Així, cal establir probabilitats i fer raonaments avans de donar la resposta.

Per poch que s'observi el moviment polític actual de Catalunya, se veu un progrés indubtable. Les aristocracies i les democracies s'han atansat formant un partit polític republicà qui tendeix a absorbir i fondre la teoria—no més que teoria—que aspirava a la formació del partit republicà revolucionari. Això es un progrés perquè el revolucionisme ha d'esser atribució de l'intel·lectualisme i no del analfabetisme. La revolució ha d'esser nova, moderna, constructiva, evitant crisis en les societats, crisis materials que ab tot i esser momentànies retrograden el camí del progrés.

Pero tot això, tot aquest moviment que s'observa, que es cada dia més polític, que reclama drets o mellor dit defensa els pòchs que tenim conquerits, no deu esser de cap manera la sola activitat intel·lectual de la societat catalana. Fem política a Barcelona, la industriosa, com la farien a Madrid, el burocràtic. S'aspira a un govern més democràtic que l'existente, se parla de campanya reformadora de lleis i de constitució, i sembla que tot depengui d'aquesta campanya.

Es cert que les circumstancies especials i'l medi particular en que's desenrotllen a Catalunya tota mena de moviments col·lectius, fan que'l comensament sia també especial i particular. Així, donchs, no hem pas de combatre aquest moviment naixent que senta principis i que recaba, entre altres, el dret a la vida de la entitat catalana, de la nació catalana. Pero sí que hem d'assenyalar l'erro que suposa esmerçar totes les energies en la consecució d'un ideal purament polític, car se tracta de forma de governament del poble o direcció de l'Estat, i això, que es molt digne d'un poble que cregui en governaments i en Estats, es reproable en una nació com la catalana que creu en societats i en individus.

La societat catalana resta impersonal en aquest moviment d'ara. Podrán ben dir que la idea nacionalista pren i que's reivindican drets; pero per poch que s'observi la idea no pren íntegra i'ls drets se reivindican de paraula.

Cal fundar el socialisme català. Vull dir fundarlo en obra, car la idea no es nova. El sabí sociòlech Doctor Martí i Julià l'ha portada fa anys al nacionalisme, i com totes les grans idees dels precursors ha passat per la societat com una revelació i prou. La política, més al alcans de les gents, la ha oblidada perquè era massa difícil per la mediocritat del nucli o de la massa. La política es més fàcil. Ella es regulada per l'Estat; es clara i es escrita.

Fer política es valdes de les armes que l'Estat ens dona i encara que sembli que el combat no es així, sino que l'enrobustim ab tots els seus defectes i tiranies.

L'Estat i'ls que'l menan no han temut mai la creixensa del republicanisme i han tremolat devant de migrades forces nacionalistes. Me direu que, llavors, unint el nacionalisme al republicanisme (que es lo que's fa) la por serà doble.

La resposta es en el fet actual de les relacions entre'l poder i Catalunya.

«En totes aqueixes propagandes que's fan de doctrines polítiques que no més perquè si son calificades de progressives, d'avensades i de liberals, l'Estat s'hi manifesta prepotent, domador i expoliador...» (1)

En un Estat com el del qual formem part, se pot establir l'afirmació absoluta de que quan més fort serà l'Estat, més feble serà la llibertat de la societat. Es una afirmació reconeguda fins en general, pero es encara més certa i sensible en particular. Catalunya necessita més que cap altre nació una ferma i vigorosa organització interna. La societat catalana te grans necessitats a les que no fan atenció ni els governs ni'ls homes savents en organització que tenim a Catalunya. Es una força que abandonem i que no sols ens priva d'una poderosa ajuda sino que correm el perill de que més endavant, un programa internacionalista ignorant de les particularitats de la societat catalana's la giri contra nosaltres o ens la col·loqui en un estat, sino ofensiu, al menys indiferent i potser obstaculós en mitx del nostre camí.

Caldrà revenir sobre'l mateix tema.

JOSEPH M.ª FOLCH I TORRES.

(1) Martí i Julià.—*L'Avenç de les Societats*.

Dissapte sortirà

Controversia Carreras-Villalobos

celebrada a Mataró.

Preu: 5 céntims

Assassinat frustat d'en Carreras

Els cacichs de Mataró desesperats, irritats, per la brillant victòria obtinguda per en Carreras, al rebatre les bestieses d'en Villalobos se veu que manaren als seus súbdits que assessinés al nostre volgut company; ab tal motiu una taifa d'esclaus, que lo mateix serveixen per anar a portar atxa a les professions que per assassinar a honrats ciutadans, això segons mani el cacich, s'esperaren al carrer; al sortir en Carreras qu'anava junt ab cinch o sis companys, comensaren aquells valents a insultarlo de paraula; els nostres amichs no'n feren cas; tot d'una, un aspirant a assessí, ganivet en ma, s'abalansa damunt d'en Carreras, pero fou tant amatent un company nostre que veié la criminal acció, que d'una garrotada fen caurer al assessí pel fang lliurant al nostre amich de una mort certa; y aquí fué Troya. Bolets, (sense anar al bosch), garrotades, costelles esfonsades, de tot i hagué.

Resultat del combat: un nacionalista, un sol, contús de dos esgarinxades a la cara, i tres lerrouxeros, esclaus del cacich, a cal *adobacossis*.

En de Villalobos s'havia amagat. No protestem d'aquella cafrada, perquè estem contents i satisfets del resultat.

I per nosaltres puede el baile continuar.

"Metralla" en campanya

A Vilassar de Mar

El passat dissapte en el domicili del «Centre Nacionalista Republicà» de Vilassar de Mar, tingué lloc un acte de propaganda nacionalista radical en el que parlaren els nostres amichs Carreras i Danyans.

El company Carreras discutí sobre'l següent tema: «El nacionalisme es l'ideal més progressiu i més en concordancia ab els avenços moderns», conseguint demostrar que l'ideal més avançat, més lliberal i més democràtic es el nacionalisme tal i com l'enten l'i pregon METRALLA i la «Unió Catalanista».

Parlà després en Aristides Danyans desenrotllant el tema: «El nacionalisme, la llei de jurisdiccions i les lleis especials», pera deixar ben sentat que nosaltres havem d'esser enemics de tota mena de lleis d'excepció per esser totes elles igualment atentatòries a la llibertat humana.

Els dos conferenciants foren molt aplaudits. Acabat l'acte, s'acordà per unanimitat endressar aqueix telegrama al Diputat per Barcelona en Ildefons Suñol:

«Després de felicitarvos per vostre magistral discurs contra administració local, vos fem avinent qu'en conferencia donada «Centre Nacionalista Republicà» de Vilassar de Mar, acordem demanar diputats, senadors nacionalistes, exigeixin immediatament govern, derogació inícuia llei jurisdiccions.»

L'endemà al matí donguerem un mitin a Mataró, AB TRIBUNA LLIURE COM HO FEM SEMPRE NOSALTRES. En ell hi prengueren part en Vives i Juliachs, del «Progrés», i en Danyans i en Carreras, essent tots molt aplaudits.

¡¡PROU!!

Si hem de fer *tots* tasca fonament nacionalista acoblemnos en hora bona i quant més aviat millor; si d'aquest acoblament te que eixirne un arna ab abelles treballadores i ab abelles bagarres, quedémse com estem que ja estem bé.

Ensenyem nacionalisme, sí; així farem nació; mes ensenyemlo ab tot el radicalisme possible; recordem que totes les religions i totes les escoles filosòfiques que més grans han vingut, tingueren en el radicalisme el fonament de llur grandesa: radicals foren els martres del cristianisme i, sense qu'això vulgui dir que l'ideal nacionalisme deu ser tingut com a dogma, radicals han sigut les víctimes auto-voluntaries d'altres dogmes.

Avui més que mai se veu palesament en nostra patria la greu falta de radicalisme i per això veig ab METRALLA la urgència de la constitució d'un gros acoblament de nacionalistes radicals.

A cada moment de la vida social catalana ens entrebanquem ab detalls que'ns demostran aquesta urgència; sí, es arribada l'hora de dir alt, ben alt, i de dirho tots plegats, «¡prou prudencia i diplomacia! ¡¡prou formulismes i... aixero de rabell!»

Per massa *prudents* els concellers barcelonins del 1701, tretze anys després i en mitx d'un devassall de sanch quedaven anorreades les llibertats de la nostra patria. ¡Qui sab! ¡tant de bo m'errill! ¡qui sab si ab llàgrimes de sanch tindrem que plorar també nosaltres la prudencia d'altres concellers més moderns!

Per ser massa prudents els fills d'aquesta noble terra visqué molts anys migrada i escarnida la nostra parla fins a negàrseli els drets de llengua. ¡Ah! si haguéssim sigut grollers i exclusivistes, com ens diuen, no hauria pas sofert tal vexació la parla catalana. Ja l'hauria apres, ja, en lloch de befarsen qui li hagués convingut viurer entre nosaltres.

Per ser massa diplomàtics els polítics, ab raó s'escamà el poble i per aquesta falta de confiança visqué aquest ensopit i indiferent sots el mitx ambient de negligència que corseca encara les energies de bona part de les antigues nacions Ibèriques; i si sortosament part d'aquest poble s'ha deixondit avui al rebre en llurs parpelles, closes pel desengany, el colp d'una llum serena i clara ¿qui'ns assegura qu'aquest mateix poble no's veurà obligat a clourer de nou sos ulls fadigats pel pes d'un treball d'imaginació extraordinari per poder capir certes diplomacies i coses estranyes que no sab com explicar-se i que veu en l'acció política dels seus representants?

Mitjansant abusos de formulismes ha sigut com el poder centralisador ha pogut durant el transcurs de dugues centuries mantindre orgullós malmement, com cosa pròpia, un llegat que, ab més o menys justícia, més sí guanyat ab sanch i bens del poble, li deixaren altres governs més dignes, més honrats.

I ab tot i això, no escarmentem encara.

Encara hi ha qui'ns aconsella prudencia, qui vol fernes generosament comiat de diplomacia, cortesía, etc... Donchs no; malgrat me caigui a trossos el cor mitx partit per la pena que'm dona el veure obligat a escriure d'aital manera, tinch que ferho per Catalunya, pel be de la meva aimada Catalunya qui, per mi orfe i sol al mon ho es tot, ¡tot!, patria, mare, amia, deua.

Sí, companys meus; si volem fer de Catalunya lo que deu esser, hem de fer obra netament catalana. ¡Res de feblesa ni conxorxas! ¡úniques filles que la prudencia i la diplomacia poden parirnos. Acoblemnos dignament, treballem ab fermesa, ab coratge, i exigim ardidament lo qu'es ben nostre, no ho supliquem, que se suplica la gracia, la justícia s'exigeix.

Si no ho fem així; si no ho fan així en gran manera els nostres representants en els parlaments del Estat Espanyol, ¡creieume! (no's necessita ser profeta per predirho), l'anorreament de la nostra sagrada Catalunya es obra de pòchs anys; el temps per jutge.

ENRICH FERRER.

Contra la llei de jurisdiccions

Comensan a obtenir-se bons resultats de la campanya empresa contra la llei de jurisdiccions. Son molts ja els actes que s'han celebrat ab aqueix objecte acordant-se en tots ells, ab el major entusiasme demanar als diputats nacionalistes qu' exigeixin del govern la derogació de l'anomemada llei de represió dels delictes contra la patria i l'exèrcit sense compensacions de cap mena.

Els plechs que tenim a la nostra redacció, van omplent-se de firmes de bons patricis desitjosos de que'ls representants de Catalunya compleixin lo que tenen promès al poble. Les associacions i grups que vulguin cooperar a n'aqueix plebiscit, poden passar a recullir plechs sagellats a la nostra redacció.

I ara, per que's vegi l'esperit dominant entre'ls nacionalistes en aqueix punt, reproduïm quiscunes de les cartes i treballs rebuts.

Fora lo tiránich ...!

Tot lo que, com la llei de jurisdiccions es atàvich, i atentatori a la llibertat ja sigui d'acció, ja de pensament, te de desaparèixer; i en primer lloch, havem de comensar per la susdita llei de jurisdiccions qu'està feta pera'l nostre poble, sedent sempre de llibertat i progrés.

Cal donchs, que tots els qu'estiman una mica a Catalunya, posin tot el seu esforç per fer desaparèixer aquesta llei draconiana, que careix de sentit moral i humanitari.

No sembla sino qu'havem tornat als temps de l'absolutisme, a n'aquells temps que'l ciutadà qu'exposava sos ideals de llibertat i avens, se l'empresonava i sotmetia a inquisitorials martiris.

S'equivocan donchs els senyors d'allà dalt; som cossos forts per sostenir una lluita contra tot lo dolent i guanyarem mal que'ls pesi.

La llei de jurisdiccions ens fa nosa, i fora la llei de jurisdiccions! no hem de volguer portar ni un dia més el pes d'aquest disbarat juridich, qu'en mal hora'l funestíssim Moret, l'home més enemic de Catalunya, ens confeccionà.

Catalans tots; fem una crida als diputats nacionalistes, per que obliguin als governs a anular aquesta llei injusta, ara es l'hora més apropiada per plantejar aqueix debat, no deixant que passi endavant el projecte d'administració local si avans no's deroga la llei de jurisdiccions.

Fora aquesta llei!
Abaix tots els polítics gastats!
Fora tot lo tiránich!
Visca Catalunya!

JOSEPH SALVADÓ GARRIGA.

A la brega

S'ha de treballar per conseguir la derogació de la llei de jurisdiccions hem—dit els nacionalistes al poble, jo com a bon ciutadà, com a bon fill que soch de Catalunya, aprofito l'ocasió per lluitar contra ella, per contribuir ab el meu petit esforç a la seva desaparició.

Pel vell centralisme espanyol, no existeixen limits de cap classe; ab el seu afany de destrucció no més pensa ab restringir els drets dels ciutadans procurant defensar ab braó mai vist, els seus interessos propis deixant de part dels seus súbdits.

Cal que tot Catalunya's desperti ab entusiasme davant d'aquesta llei absurda i posi en joch tots els medis necessaris per combatre-la, pera demostrarho allà dalt la seva vitalitat exuberant, que pot si el cas arriba, oposarse a les extralimitacions d'uns quants desequilibrats.

Representants de Catalunya! ajudeu la nostra tasca i sereu dignes d'ostentar aquest títol conferit per tots els bons catalans. Bregueu per que els catalans no ens vegem en el trist cas d'esser perseguits i reduïts a presó.

Catalans de totes menes, trevallem per vencer als enemics de la terra i per implantar l'imperi de la raó i de la justícia. A la brega!

GAJETÀ PETIT ESTEVE.

* * *

Company Danyans:
Els firmants, nacionalistes conseqüents, us felicitan per vostra campanya contra la llei de jurisdiccions, encoratjant-vos a que seguïu endavant, que som al vostre costat en tot lo que sigui pel be de nostres aspiracions.

Aixis mateix ens adherim al manifest de que parla el valent periódich METRALLA, (un de quins redactors sou vos) podenthi posar nostres firmes.

Us desitjem molts anys de vida pel be del nacionalisme.

Avant i sempre avant.

Visca Catalunya!

Manresa, 27 d'Octubre, de 1907.

Joseph Basiana Arbiell.—Frederich Arola.—Lluís Trulls.—Alfred Vilar.—Blay Padró.—Ferran Gili.—Jaume Giménez.—Angel Vives.—Pere Forn.—Jaume Vilaplana.—Nivesi Coll.—Narcís Martrus.—Joan Solanich.—Andreu Pons Santacreu.—Joseph Arola.—Joaquim Amat.—Joseph Altamiras.—Manel Sucrà.—Antoni Cura.—Esteve Cura.—Joseph Vall de Vilatorrada.—Joseph Subirana.—J. Fornells Reig.—Valenti Soler.—Joan Ribas.

Escolta, "de,, Villalobos

Vaja... no vull que diguis que no som super-generosos. Ja sabs que jo soch la causa primordial de les teves derrotes ab els nacionalistes, i creume, Lluïset, hi han hagut moments que fins he sentit remordiment, i he pensat que deus maleir-me'ls ossos.

Ja te hauràs convençut que el Nacionalisme es la idea mare de tota llibertat positiva, ja has vist el paper trist que has fet davant d'en Danyans i d'en Carreras, donchs be; jo no puch consentir que quedis en tant trista situació; per lo tant escolta lo que't vaig a dir.

En controversia oral has demostrat la teva insuficiència pera discutir nacionalisme, tal vegada la poca facilitat de paraula; el temor d'el públich; l'oblidarte la llissó, etc., etc... potser «dich» es la causa de les teves colossals caigudes.

Potser en controversia escrita ho faries mellor, damunt les quartilles després de ben pensat i ben... consultat potser... potser... et recordaries d'aquells terribles arguments que diuen que tens per reventar als nacionalistes, i que per ara no se han vist per enlloch. ¿Què't sembla?

Ficsat que a n'mi no'm guíja altre idea que una idea generosa, perquè vaja... m sab greu que quedis tant malament. Jo crech que podries defensarte mellor...! Diuen que ets tan sàbi!

Si't determines, arriba.

Mana i disposa de ton afm. amich.

PELEGRI LLANGORT.

Nostres cants

Cantarem la llibertat,
farem gran la nostra patria,
cantarem el dols amor,
amor que'ls cors agermana.
Cantarem la llibertat
com un càntich d'esperansa,
crit ardit i magestuós,
crit de l'ànima.
Anirem per tot el mon
com apòstols d'una causa,
farem deixondir els cors
al escal d'ardenta flama,
les passions purificant
que l'amor dels homes mata.
Cantarem la llibertat,
i cantant-la, veurem caure,
als estúpids i als farsants,
qu'en terra nostra's malparlan,
escarnint lo més sagrat
qu'afirma la nostra patria,
les costums i tradicions,
la llengua qu'es la nostra ànima,
tot allò qu'es especial,
que viu en nostre caràcter,
la essencia del nostre ser,
nostra hermosa idiosincracia,
tot lo que en nosaltres viu
perque es nostre i no dels altres.
Nostres cants de llibertat
serán l'amor qu'agermana,
serán aquell dols desitx
de veure als homes que marxan
sentint igual sentiment,
emportats per igual causa,
fent oure el mateix cantar,
sentint les mateixes ansies,
fent la feina tots iguals,
tots fent caure,
als hipòcrites tirans,
que negra senyera brandan
com a signe de la mort,
qu'es el signe d'esclavatje.
Fervorosos seguirem
els indrets de nostra patria,
escampant el nostre ideal,
fent conciencia catalana,
que l'autònom sentiment
sigui la forsa dinámica,
eixa forsa que accionaria
fa a tots els pobles i rasses
qu'es el mot, del seu ideal,
deslliuransa.
Com apòstols anirem
escampant la nostra causa,
ab coratge persistent,
nostra feina sera fácil,
a la meta arrivarem
que coratge no'ns fa falta,
l'esperansa'ns fa lluitar,
i lluitem els de METRALLA
i cantant la llibertat,
ferem gran la nostra patria.

BATISTOL

¡Desperteu!

¡Oh petits pobles! Vosaltres que sou les més belles joies del tresor de la terra nostra mare. Fugiu de vostre ensonnament i veniu a ajuntarvos en la gran lluita del despertar de la Nació nova.

Els humils, els bons, els sincers, veniu ab nosaltres en la reivindicació del dret humà, indignament usurpat pel centralisme qu'es la base de tota esclavitut social.

Vosaltres paguesos que porteu en la testa un hermós símbol de nostra patria, aplegueuse baix la senyera de vostra llar. Ella vos portará la renaixensa, la llibertat, la cultura a vostres fills.

L'unitarisme, l'uniformisme te condempnats als petits pobles a ignorancia perpétua. Sortiu de l'ignorancia i triomfará vostra causa: els drets, la vida, l'esser de nostra Patria.

Aburrim les petiteses polítiques que feren de l'Iberia en el sigle XIX un denigrant *teatre cómich*. Ja moriren els Esparteros i tots els Quixots petulants i sols figuran a l'Historia com a ridícoles belleses arqueològiques.

Si, poble, ja has sofert prou l'influencia *fantástica-aventurera*. Avui ja ets major d'edat. Es necessari per el progrés de l'humanitat, que comensis a veurehi ab els ulls de la realitat.

L'home per molt gran que siga llur forsa imaginativa, jamai pot rompre les lleis de la Natura. Quan Natura triomfa en el cor del poble, crea els més grans ideals d'amor, de vida.

* *

Empro qué dich jo, pobre idealista? Sembla que la victoria siga nostra? Que trista, que sagranta es a voltes la realitat. ¡Oh Gorkil Gran cantor de la miseria. La teva forsa destructora es la veritat pura.

No obstant nosaltres, els qu'estimem als homes perque son nostres germans i els més perfectes sers per nosaltres coneguts, no tenim altra forsa per salvar al poble que la cultura. Cultura, instrucció, enlhairament del intelecte son el fonament de tota bona organizació social.

Guerra a l'ignorancia per la cultura. Aquest ha d'esser nostre lema reivindicador.

No demaneu res a l'home ignorant. Ell camina per el mon a les fosques.

Llum, molta llum en l'intelecte. Aixó es lo que farà triomfar la llibertat individual i colectiva.

No sols ha d'arrelar l'ideal en els grans centres colectius: els petits pobles constitueixen una gran massa humana i sens el concurs d'ells l'obra social devé incompleta i estéril.

Fem que nostra acció civilisadora arribi a la periferia. Inondem el cor del nostre poble d'ideal.

Aquesta es l'obra que s'ha d'elaborar per ser dignes de nostres drets.

JOAN LOPERENA

Selva (Tarragona).

L'instrucció en la classe obrera

Encara qu'es trist i lamentable dirho, en els obrers els hi manca molt qu'estudiar i molt qu'apendre. Els hi manca encara aquella cultura social per saber quins son els drets i'ls devers que tenen com a homes. Els hi manca posseir encara aquella forsa i fermesa d'abnegació que fa que l'home, confiant ab les seves energies, pugui adquirir aquell estudi fundamental per esser sér conscient i seguir el veritable camí de la seva emancipació económica i social. L'immensa majoria dels obrers no's donan compte de la posició qu'ocupan en la vida dels homes, i aquesta ignorancia porta en conseqüència una desmoralisació de costums gens favorables per lograr una millora de caràcter general, com a medi d'una completa i radical transformació de lo que avui es i representa en el sí de la colectivitat humana.

El problema trascendentalíssim de la vida no es pas encara, segons se veu, lo que més els preocupa. Tendenciosos en les costums, s'abalansen ab facilitat cap allà aont l'insustancialitat se manifesta. Es inútil qu'en l'ordre social hi hagi una veritat filosòfica que sigui la base de totes les humanes coses, que entossudits els obrers en viure isolats de tot moviment, que sigui l'afirmació de l'ànima colectiva, no fan altre cosa que negar l'existència de la mateixa vida social obrera.

¡Quantes coses trovaríam justificatives d'aqueixos desviaments perjudicials pel benestar económic i social de la classe obrera! Les bones costums fan els bons ciutadans; per qué, donchs, els obrers no empenyan la seva forsa de voluntat envers eixa afirmació de la vida social dels homes?

La forsa de voluntat es el motor principalíssim per accionar la marxa progressiva en tots els ordres de la vida i de les coses. Sense eixa forsa no existeix cap manifestació de la vida, perquè l'home resulta una negació, en el sentit moral de la paraula.

Cal, donchs, que'ls obrers se reaccionin, que's manifestin i s'identifiquin en les seves propies coses; que s'apartin dels camins per

aont avui fan via, que'ls obrers ne tenen un i de ben marcat de camí, i que sols l'ignorancia els hi privaba sempre de poguer mirarlo com una salvació en les lluites de la vida.

Mo'm cansaré mai d'exposar els defectes de la classe obrera i procurar de corretgirlos. Ja he dit i repeteixo que les bones costums fan els bons ciutadans, i en els obrers, les bones costums han de sera aquella forsa moral que'ls portará a la realisació que la classe obrera aspira.

AGUSTÍ PEDRET I MIRÓ.

Dissapte sortirà

Controversia Carreras-Villalobos

celebrada a Mataró.

Preu 5 céntims

Cóm ho pagarás...?

Els obrers veritables, els que tots els dies tenim de guanyarnos el pa ab nostre treball, fora hora de que meditéssim i passéssim comptes de la funestíssima obra realisada per aquell important ciutadà: el ridícol D. Prudenci.

Digueume, obrers: qué ha fet aquest farsant vestit de polítich demócrata ab cátedra i patent de... *redentor del obrero*, ab els anys que porta de importat? Quantes ventatjes ens ha portat?

Ha millorat nostra situació? I la d'«ell»? Aqueixa sí. Responen, obrers.

Passem comptes (incomplets com se compren).

Quan varem ferlo diputat els obrers que treballlem, esperavem d'«ell» que al Congrés faria una ferma campanya social ¡cóm no! perque «ell» se deia anarquista, i lo que va fer fou... anar de brassat ab el centralisme.

Quan vingueren les eleccions municipals varem votar els qu'«ell» va manar, creientnos que del consistori ne sortiria quelcom bó per la nostra classe, i lo que va fer fou ficar a dins uns «valientes» *¡ol Esquerrá?* com «ell» perque pogués tenirlos sempre baix el seu domini; volia acabar ab els cacichs i's declará *cacich máxim*.

Quan fou director d'un diari local va fer una campanya... ¿per la classe obrera? no, ca, res d'aixó, contra els catalans que ab nostre perfectíssim dret defensavam nostra aimada terra; de *cual* campanya ne guardem els recorts de *renacuajos, sabandijas, maricas*, etc., etc., aixis es com «ell» vol que'ls obrers ens instruim.

Quan en el Congrés se discuti una llei que.... acaba ab punta, «ell» el redentor dels obrers va callarse com... lo qu'es ¡desvergonyit! i aixó per ser ell rrrrepublicá, periodista (?) i representant de la terra aont anava dirigit el tret; no tenia donchs cap excusa per no posarse a la defensa d'aont representava; pero ¡ficeusehi obrers! com efa possible anar contra els seus exportadors Moret-Ranco! Aixó mai, digué «ell», i... precisament aixó li ha tret la *inmunidad parlamentaria*.

Per acabar, ara desde el *retroceso* la campanya que ha fet... ¿pels obrers? ¡la ca home! Per ell.

Ara bé; qué podem esperar de un redemptor de aquesta conformitat? ¿Qué voleu esperar del *héroe de la Mina Matilde, El Clamor, Plasencia, Fraternitat Republicana, Casa del Pueblo Villanueva etc., etc.*?

No vos desenganyeu obrers veritables? se volen més clares les proves? es que no teniu raó de ser homes? No esperem res de ningú, puig som nosaltres; si nosaltres, els obrers, els únics que'ns podem redimir ¿com? respectant i fent repectar els drets de cada un, al menys aixis ho entenem jo.

Si, obrers que guanyem el pa ab nostre suor, diguem tots plegats: ¿Cóm ho pagarás... malvat?

JOAN ROSSELL

Bonmatí, Octubre 1907

Banquet a n'en Carreras

Per iniciativa de varis companys nacionalistes que assistiren al mitin de Mataró se está organisant un banquet en celebració de la victoria obtinguda per en Carreras redactor de METRALLA qui per segona vegada derrotá d'una manera evident i fins reconeguda pels propis enemics a D. Lluís de Villalobos, ex-canalajista, ex-salvatjista, ex-anarquista, ex-comunista, ex-individualista i avui mansa ovella del remat de D. Prudenci. Els qui vulguin inscriures poden passar per nostra redacció aont se'ls facilitará tota mena de detalls.

En Pau Sitorna i Reventa

ABANDERADO DE "METRALLA,"

HA MORT

no de cap costella ensorrada, ni del cap badat, ni de cap forat al costat, ni de cap cama trencada, sino del *tremendo susto* que rebé el diumenge passat, 27 del corrent, a la ciutat de Mataró, al veure les cares lletjes dels lerrouxinos d'allí.

Al objecte de complaure a n'els més *guapos* d'aquells lletjos que's troban desde aquell dia fortament *encostipats*, quins han manifestat desitjos d'assistir al enterro, hem destinat els quartos que'ns varen sobrar de la *primada* del Comtal, per ferlo embalsamar. Mentrestant el tindrem esposat a la *madriguera* del carrer Baix de Sant Pere, en un catafalch format de *tortillas* a la francesa i *panecillos*.

La «Joventut Monàrquica», el Diputat Provincial en Lluís Moret, el Diputat a Corts D. Trinitat Rius i Torres, «El Nuevo Ideal», «La República», els grups «Nueva Semilla», «La Kábila» i demés tarregada, pregan a llurs amichs i coneguts que'l tingan present en ses enrabiades i se serveixin assistir al *tech* en honor del ex-sargento Culilles que presidirà l'enterro del finat.

Del sermó fúnebre n'està encarregat l'escolapi Danyans.

No hi ha indulgència per ningú.

NOTA: No's permetrà plorar ni menjar més que als lerrouxinos.
ALTRE: L'enterro serà civil i criminal, tant com D. Prudenci.

Controversia Carreras-Villalobos

Perque el públich se convensi de la trascendencia de la victòria obtinguda pel nacionalisme a Mataró, advertim que demà dissapte sortirà el follet contenint intactement els discursos d'en de Villalobos i d'en Carreras, presos taquigràficament.

Allí *verán señores* com el desgraciat ex-sargento Burilles estigué molt, pero molt pitjor encara qu'en la controversia del Comtal.

Es aixís, senyors kabilens, com se demostra la veritat, i no fent ressenyes embusteres com les d'El Progreso.

¿I ara veurem qui serà el *primo*?

Preguem als nostres corresponents qu'ens diguin a la mellor brevetat la quantitat que desitjin a fi de facilitar la tasca de la administració. El seu preu serà de 5 centims.

¡Agarrarse, kabilens agarrarse!

LLIBRES

GEOMETRIA OBJECTIVA.—J. Estrany L.

El sol fet de publicar llibres com el que'ns ocupa, es ja un cert digne de les majors alabances. El renaixement català, abundantíssim en produccions literaries, se troba mancat d'expandiment en lo que's refereix a publicacions científiques que vingan a fer per l'ensenyansa, lo que no saben fer, ni han sabut fer mai, els rutinars i antiquats llibres castellans que per desgracia nostra, perduren en la major part d'escoles de la nostra terra. I si per això, l'aparició de llibres com el present, es ja un cert, es més gran aquest cert, podriem dirne, es *cert triomfant*—quan la serie de coneixements exposats, ho son tant magistralment i tant a la catalana,—sobris, clars i raonats—com en la present *Geometria objectiva*. El doctor Estrany, s'aparta de tots els rutinaries a que'ns tenen acostumats, la major part dels tractats de geometria elemental. Les definicions llargues, les demostracions fadigoses, tot lo que pugui entorpir i dificultar la fàcil comprensió de l'alumne, està exclut en absolut del present llibre veritablement *objectiu*, per quan, lluny de considerar la Geometria com una ciencia abstracta, misteriosa, com a estudi superior, inaccessible al cervell del noi, la fa, fàcil, senzilla, natural i fàcilment assimilable, ab exercicis variats i agradables, i materialisants i encarnants d'una manera gràfica, en objectes les més de les vegades vulgars, pero que porten en possessió de la veritat sense considerables esforços mentals.

La *Geometria objectiva* del doctor Estrany, es donchs, un llibre d'ensenyansa, que seria de desitjar figurés en totes les escoles de la nostra terra.

CONTES D'ANDERSEN.—Traducció d'en J. Massó Ventós.

Els celebrats contes de l'Andersen, publicats en l'edició popular de «L'Avenç», traduïts ab delicada correcció per en J. Massó Ventós, tenen tot l'encís de les coses senzilles. Un encís amable, d'una serenitat patriarcal, que fa pensar en la candidesa del esguart del petit oient qui escolta encuriosit, i en el somriure d'una bonhomia amable de l'avi tremolós, assegut vora la llar flamejanta, en gelada nit d'hivern. Son contes petits, d'una petitesa senzillament admirable i corprenedora.

JUDICIS CRÍTICHS sobre'l poema LO GENI CATALÀ d'en Joseph Falp i Plana, ab un prólech i un vocabulari del mateix autor.

Me trobo ab una immensa collecció de crítiques—un fàrrec inacabable de prosa, de casi tota la premsa de Catalunya—que versen sobre una obra que desconeix, i això casim rellevària de parlarne, si quelcom estranyament anormal no se'm fes intolerable. Passo ab el *capritxo*—anomenemne, capritxo—d'un autor qui collecciona les crítiques de llur obra, per donarles a l'estampa juntes i formant llibre, pero ab lo que no estich conforme i ho trobo reproable i digne de forta censura, es que aquestes crítiques, després de classificades en *Judicis contraris* i *favorables* anomenant als primers ab gens de bona fe, *Judicis contraris* o *mellor detractors*, se permet'l senyor Falp i Plana seguirlos ab comentaris depressius per llurs respectius autors, i en cambi aquest mateix senyor, segueixi les crítiques favorables d'uns comentaris a manera de *bombo-biografia* que posan als núvols als critichs *no detractors*. Això, senyor Falp i Plana, es senzillament poch serio i molt exposat a que'l llegidor imparcial de llurs desgraciats comentaris, s'adongui de que tracta vostè d'imposar-li a la forsa llur poema—bo o dolent, d'això no'n parlo, ni puch parlarne—Lo Geni Català, que tant i tant se veu l'ha vingut preocupant desde llur publicació.

COR ENDINS.—Quadro dramàtic.—Ignasi Iglesias.

Al seu degut temps, i ab motiu de l'estrena pel Teatre Intim de l'Adrià Gual, vaig tenir ocasió de dir la meua impressió de l'admirable quadret de l'Iglesias. Ara, després de llur lectura, no haig de dirne res més sino que la meua primera impressió s'ha vist plenament confirmada i *Cor endins* es un cert indiscutible.

Van rebuts:

GRAMÀTICA PEDAGÓGICA DE LA LLENGA CATALANA.—Joan Bardina.

CRISALIDES.—Prudenci Bertrana.

TERRES VERGES.—Frederich Vidal i Ferrer.

DELIRIUM.—Alfons Maseras.

C. G.

En aquesta secció donarem compte dels llibres catalans acabats de publicar, dels que se'ns remeten dos exemplars.

Per Catalunya

Gran Festival al Park Güell

Organisat per les entitats i periódichs nacionalistes i autonomistes se celebrarà en el Park Güell el dia 3 del pròxim Novembre un grandíssim festival a favor dels dampnificats per les inundacions de Catalunya, en el que hi pendrà part l'*Orfeo Català*, l'*Orfeo Barcelonès*, *Catalunya Nova*, l'*Orfeo de Sans*, el *Chor infantil del Poble Sec*, la Banda Municipal, la Secció Gimnasta de les «Escoles del districte segon» i dues renomnades colles de sardanes.

No dubtem que ab tant valiosos elements i donat el seu fi benèfic se veurà aquest festival sumament concorregut.

Als companys de Terrassa

Hem rebut firmada per 21 ex-socis del *Círculo Egarense* de Terrassa una protesta contra un article publicat pel nostre periódich en el que se aludia a certs senyors de dit centre, enemich,

del nostre ball nacional, la Sardana, i que expulsaren als aludits remittents per haver intentat ballarla dins el local de referencia.

Ara be, nosaltres hem de dir clar i concretament, que dit article fou escrit a Terrassa, i portat a nostra redacció junt ab el clíxé que publicarem, per una persona respectabilíssima i del qual no'n teníam cap motiu per dubtarne.

Diem això perque consti que'l dit article no fou, com algú suposa, obra de la redacció.

Per avui no diem res més; la setmana entrant en parlaré extensament.

Consti solsament que no donarem gust als anti-catalans del *Círculo Egarense*.

Al revés.

Metral·lades

D. Alexandre Lerroux i García ex-diputat per Barcelona, per obra i gracia de la gent democrata i catalana, no s'atreveix a acceptar la controversia pública qu'en nom de «METRALLA» li ha ofert públicament nostre company de redacció En Aristides Danyans.

Aquest fulano quan veu que ha de perdre dona la callada per resposta. I que vagi dient «para valiente yo».

(Prego als caixistes que no distribueixin aquesta metral·lada, per refregaria pels nassos de D. Prudenci per in *soecula seculorum amen*).

En Burell, al Congrés, ha tornat a dir que'ls catalanistes som *malos españoles*.
Vaya, Vaya! ¡el quin talent que tel!

La bona fe dels kabilens:
Un lerrouxero de Mataró, castellà i empleiat de Correus, acusaba al nostre amich Carreras d'haverse tret un revolver, denunciant el fet a la Guardia Civil.

Com es natural, l'acusació resultà falsa. Aquesta gent sempre han de demostrar que no més serveixen per confidents.

I aqueixa es l'única feina que fan. Desde'l ridícul don Prudenci a n'en Vinaixa.

Don Clodoaldo torna a sentirse bélich contra'ls catalanistes ab motiu del discurs d'en Cambó i bufa'l foch sagrat per que's repeteixin fets que tothom recorda.

¿Si? Donchs repetim la cansoneta:
«Digalshi que vinguin qu'aquí'ls esperem.»

Feia temps que no's veíam miracles. Diumenge passat, si havem de creure a la *Gaceta* de don Prudenci, va havernhi un a Mataró.

Perque segons diu, al sortir del mitin, varen haverhi baralles no més qu'entre *metralleros* (textual). Els lerrouxistes, que no hi eren, varen tenir tres baixes vistes.

La *Juventud monàrquica* de Barcelona ha publicat un manifest tractant (inutilment, com es natural) de desvirtuar el de l'«Unió Catalanista» sobre les darreres inundacions.

En aqueix document, que no pot esser més rastrer, hi llegim lo que segueix: «Y no está de más advertir que por encima de todos los partidos, por encima de su seriedad, de su formalidad y entereza, por encima de sus simpatías y de sus desafecciones está el interés de Cataluña que ningún partido ni ninguna sociedad puede monopolizar porque pertenece a todos los catalanes.»

I al peu d'aqueixes paraules hi ha la firma d'un tal Pablo Saenz que no es català.
Lo de sempre.

A tots els mitins organitzats per METRALLA hi ha tribuna llure.

En cambi, no havem vist cap mitin al qual assisteixi don Prudenci, que s'hi permeti contradir les seves doctrines.

I això que *para valiente él!*

El secretari de l'Ajuntament ha anat a Madrid a donarse llustre pagant Barcelona.

¿Quant s'acabarà aquesta comedia?

Tothom sabia que'l lerrouxisme es el més fèrtil puntal dels cacichs monàrquics i molt especialment a Mataró aont en Moret i en Rius i Torres se serveixen dels lerrouxeros per sostenir el seu predominio. Lo que faltaba veurer es el desvergonyiment de confessarho'ls mateixos amichs de don Prudenci. Desde'l dilluns passat ja ningú pot dubtarne.

La *Gaceta de les filles* ho confirma al dir quatre bestieses sobre'l mitin de Mataró.

Vegin lo que diu: «Al anunciar que iban a dar un mitin de propaganda nacionalista en la ciudad de Mataró, con el fin piadoso en realidad de desbarbar a Rius y Torres.»

Ja no's pot dir més clar qui va pagar els gastos. No més els faltaba donar a conèixer al públich que nosaltres sabem: que al ex-sargento burilles varen donar set pessetes i trent; cinch centims per anar a destorbar el mitin nacionalista.

¡Pobres kabilens!

Tenim moltes queixes de subscriptors i corresponents de que no reben METRALLA i advertim als carters que compleixin ab la seva obligació, puig del contrari estem disposats a publicar noms dels que com a bons lerrouxistes son dolents empleats. A Lluís Ribas, Sort, Lloà i altres patexen d'aquesta malura. A no haverhi esmena publicarem una llista dels que sabem se quedan ab els paquets.

Un jove amich nostre que'l dia de l'arribada del Rei d'Espanya, va fer quiscunes manifestacions sobre sinceritat de la gent qu'aplaudí, va esser detingut i portat a la delegació de policia com si's tractés d'un criminal.

Ara ha sigut citat a *judici de faltes per escàndol*. El veritable escàndol en aqueix assumpto es que jutje siga també part interessada.

Perque's un tal Alvaro Camín, monàrquich i caquista tot d'una pessa.

No obstant, confiem en qu'aqueixa vegada's faci justícia.

Perque si no s'en fes, aquí som nosaltres per intervenir.

EPITAFI

Aquí reposa aquell Zurdo
que va morir reventat
d'un empat de capellà
i una ampolla d'anissat.

Segons noves que tractarem d'averiguar si resulten certes, els cacichs de Mataró pagaren a 4 pts. i mitja barba als esvalotadors del mitin nacionalista.

A n'el ex-sargento Burilles li donaren 735, a n'el Corney un fart d'arròs.

A un tal Torras un mocadoret de seda de color rosa.

¡Be son prou generosos els cacichs matoronins!

El filòsof d'ocasió ex-sargento Burilles (a) Villalobos, fou l'encarregat de fer la ressenya en *El Progreso* de la seva segona desfeta a Mataró, ¡pobres no!, una altre vegada factura en el tren al burges barber qui diu que no va assistir a dit mitin perque havia de vigilar als obrers que *protegeix* a les festes.

¡Pobres kabilens, esteu ben be de pega!

EPITAFI

Un llop kabileny aquí
reposa sol i oblidat,
l'afany de notorietat
li produí tan greu mal
que va morir reventat
en el Teatre Comtal.

NOVES

En el Consell general de l'«Unió Catalanista» celebrat el passat diumenge s'admeteren per unanimitat les següents entitats: Centre Nacionalista, de Pine; Joventut Nacionalista, de Rubí; Centre Autonomista d'Igualada; Associació Nacionalista, de Gelidà; Centre Catalanista, de Sarreal; Centre Autonomista d'Olot; Centre Nacionalista, de Santa Coloma Queralt; Agrupació Catalanista, de Mèlich; Centre Nacionalista Català, de Balaguer; Avens Autonomista, de La Pobla de Lillet; Escola Universitaria, Barcelona; Agrupació Aplech Catalanista, de Montolí; Agrupació Catalanista, de Palamós.

Periódichs: *Enllaç*, de Molins de Rei; *Acció Catalana* (diari), de Sabadell; *Patria*, d'Igualada; *Revolució*, d'Olot; *La Píccosa*, de Mora d'Ebre; *Metral·la*, de Barcelona; *Sang Nova*, de Hostafrancs. Seguidament se procedí a elecció de càrrecs quedant constituïda La Junta Permanent en la següent forma:

President, D. Domingo Martí i Julià; vis president, D. Martí Roger, de Palamós; secretari, don Antoni Sansalvador; caixer, don Pere Arderiu; vocals: Eusebi Bernades, de Olot; don Geroni Estrany, i Xavier Casals, de Badalona.

El senyor Martí i Julià sigué reelegit per segona vegada i el senyor Sansalvador passà de vocal a secretari.

Ens cal fer constar que METRALLA fou admesa per unanimitat.

—El «Centre Nacionalista Republicà de Gràcia» ha establert varis cursos d'ensenyansa pels obrers, el 7 a 9 del vespre, comensant el dia 4 de Novembre. Molt be; per l'instrucció, arribarem a la llibertat dels homes i dels pobles.

—La Junta de l'«Aplech Catalanista» de Montserrat, ha quedat constituïda de la manera següent: President, Joseph Ribalta; vis president, Francesch Penal; tesorier, Joan Pons; bibliotecari, Joseph Casas; vocals, Jaume Ribas, Casimir Anglada i secretari, Marcell Ribas.

Imp. J. Horta.-Barcelona